

μνοὶ διδάσκαλοι πάσης ἀληθινῆς ἡμερώσεως Ἑλληνες, οἱ ἄβροὶ Αἰγύπτιοι καὶ Βαβυλώνιοι, οἱ περὶ τὴν προφῆν λιχνότατοι Ῥωμαῖοι ἠγνούον τὴν χρῆσιν μαχαίριων, περονίων, κοχλιαρίων καὶ λεκανίδων. Ἰνδική, Σινική, Αἴγυπτος, Βαβυλωνία νομίζονται ἀρχαιόταται ἐστὶν τοῦ πολιτισμοῦ, διότι πλείστα μὲν ἐπενόησαν ὑποκειμένα τρυφῆς, ἀνεκάλυψαν δὲ πυρίτιδα, ναυτικήν πυξίδα, ὕαλον, τυπογραφίαν, χαρτοποιάν, ὑφαντικήν καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν ἐπιστημῶν· ἀλλ' οὐδὲν ἐγίνωσκον περὶ τῶν ὀργάνων τῆς τραπέζης· καὶ σήμερον δὲ οἱ Σῖναι πρῶτους μεταχειριζόμενοι σκυταλίδας καὶ ραβδία. Τὰ ὀνόματα τῶν μυρίων τοῦ σώματος μελῶν, αἱ πρώτισται καὶ πολυαριθμότεραι ἰδέαι καὶ ἡ λατρεία τῶν τῆς φύσεως δυνάμεων φαίνονται παρηγημένοι ἐκ τῆς σανσκριτῆς· ἀλλ' ἡ εὐσύνθετος αὕτη, κατὰ τὰ διανοήματα καὶ τὰς εἰκόνας πλουσιωτάτη, γλῶσσα οὐδὲν εὔρε νὰ ἐπιθέσῃ ὄνομα εἰς κοχλιάρια, μαχαίρια, περόνια. Οἱ λεπτότατοι τὴν ἀκοὴν Ἑλληνες, οἱ ῥαδίως διακρίνοντες πᾶν ῥυθμικὸν ἢ μελωδικὸν πλημμέλημα ποιητῶν, ἠθοποιῶν καὶ ῥητόρων, οἱ μέχρις ὑπερβολῆς τρυφηλοὶ Ῥωμαῖοι ἐχρῶντο κρεάγραις, πυράγραις, δικράνοις, θρίναξι κ.λ. ἀλλ' οὐχὶ καὶ τοῖς καθ' ἡμᾶς περονίοις. Ἐμειναν δὲ ταῦτα ἄγνωστα ἀμφοτέροις τοῖς κλασικοῖς λαοῖς, ὡς τὰ παρ' ἡμῖν «βρακία» τὰ «ὑποκάμισα» τὰ «στιβάλια» τὰ «γιλέκια» τὰ ἐπανωφόρια καὶ οἱ πῖλοι, διότι μόνον ἐν ταῖς πολέμοις καὶ ταῖς ἀποδημίαις ἐκαλύπτοντο τὴν κεφαλὴν ἐφόρουσιν δὲ οἱ ἰππεῖς τῶν ὑποδήματα. Τὰ κρέατα, καλῶς ἐψημένα καὶ καταμεμελισμένα ὑπὸ τοῦ δαιτροῦ, ὅστις μόνος ἐέκτετο μάχαιραν, παρετίθεντο ἐπὶ χαμαὶ κειμένου πίνακος, ὁπόθεν οἱ συνδαιτυμόνες τὰ ἥρπαζον διὰ τῶν δακτύλων· ὁσάκις εἶχον χρεῖαν κοχλιαρίου, ἐποιούντο αὐτοσχέδιον ἐκ τοῦ κόλλου ἄρτου, ὃν ἔρριπτον κατόπιν ὑπὸ τὴν τράπεζαν. Κατὰ τὸν ἀηδῆ τούτου τρόπον ἤριστων Μιλτιάδης καὶ Περικλῆς, Ἀριστοτέλης καὶ Ἀλέξανδρος, Ἰούλιος καὶ Αὐγουστος Καῖσαρ! Περὶ τὰ τέλη τῆς 15 ἑκατονταετηρίδος ἐνιαχοῦ τῆς Ἰταλίας ἐγένετο χρῆσις περονίων· Καίσαρες ὅμως καὶ ἀγρόται, Πάπαι καὶ ἐπαῖται μοναχοὶ ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων. Ἰταλὸς, διατρίψας ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ σοφοῦ τῶν Οὐγγρων βασιλέως Μαθθία, ἐξάγει ὡς ἰδιαιτάτου αὐτοῦ πλεονέκτημα βασιλικῆς ἀξιοπροπέιαις ὅτι ἐν τῷ ἀρίστῳ καὶ τῷ δεῖπνῳ δὲν μολύνει τοὺς δακτύλους του, ὡς οἱ κεκαλλωπισμένοι αὐλικοὶ του. Ἐκατὸν ἔτη ὕστερον αὐτοὶ οἱ Γάλλοι συνέτασαν δικτυκὰς σατύρας κατὰ τοῦ εἰσαχθέντος εἰς τὴν αὐλικὴν τράπεζαν περονίου· οἱ Ἀγγλοὶ ἔσκωπτον τοὺς Ἰταλοὺς προσαγορεύοντες αὐτοὺς χαλκοδονητοφόρους· οἱ δὲ καθολικώτατοι Ἰσπανοὶ ἐξηκολούθουν μιμούμενοι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς Ἀ-

γίους του. Ἡ κλασικὴ ἀρχαιότης ἀποβάλλει πολὺ τῆς λαμπηδόνος τῆς, ἢ εὐφάνταστος Ῥωμαντικότης τοῦ μεσαιῶνος ἀποβάλλει πολλὰ τῶν αὐτῆς γοήτρων, ὅταν τις ἀναπολήσῃ κατὰ νοῦν τὰ συμπόσια αὐτῶν. Οἱ Ἕλληνες ἐδημιούργησαν τέχνας καὶ ἐπιστήμας, ῥυθμίσαντες ἅπαντα σχεδὸν τὰ εἶδη τοῦ ἐπιστητοῦ· ἀλλ' ὁ τῶν νεωτέρων βίος εἶνε ἀνθρωπινώτερος, ὡς ἐπαρκῶν εἰς τὰς ζωϊκὰς καὶ ζωώδεις χρεῖας διὰ λεπτοτέρων καὶ εὐπροπεσέρον ὀργάνων. Ἐκ τοιαύτης ἐλλείψεως προέκυψαν οὐκ ὀλίγαι παρεκτροπαὶ τῆς ἀσελγείας. Ὁ ἀνθρωποπροπές κρίνων νὰ ἐμβάλλῃ τοὺς δακτύλους εἰς τὸν ζωμόν, νὰ κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν ἡμίγυμος, νὰ ἐπισωρεύῃ κύκλω αὐτοῦ πᾶν εἶδος βυπαρότητας καὶ δὴ καὶ νὰ ἐμῆ ἐπὶ τῆς τραπέζης, οὐδαμῶς ἐσκανδαλίζετο ἐξοκέλλων εἰς ἀκόλαστον κοιλοδοουλείαν. Ὁ ἀνευ αἰδοῦς ἡμίγυμος καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν δὲν ἤσχυνετο νὰ παραλαμβάνῃ ἐταίρας καὶ χαμαιτύπας πρὸς καλλωπισμὸν τοῦ συμποσίου. Μαχαίρια, περόνια, κοχλιάρια, τραπεζομάνδηλα, χειρόμακτρα, στηρίγματα μαχαίριων κ.λ., ὅσον καὶ ἂν φανῶσι μικρὰ, εἶνε σφυγμόμετρον τῆς καθόλου ἐπιδόσεως ἀξιοπροπέου βίου δημοσίου καὶ κοινωνικοῦ. Περόνια καὶ ἦλοι εἶνε οἱ ἱεροὶ καὶ διαπρύσιοι κήρυκες τοῦ πολιτισμοῦ, ἅτε διεγείροντες παρὰ τοῖς ἀπαιδεύτοις καὶ ἀγροῖς λαοῖς ἀνάγκας τῆς ἀγνώστους καὶ πόθου νὰ καταστήσωσι τὸν ἑαυτῶν βίον τερπνότερον διὰ βελτιώσων ὀργάνων. Ὁ ἀναλογιζόμενος ὀπόσας χημικὰς προπαρασκευὰς, ὀπόσας κατεργασίας ἀπαιτοῦσιν ὁ κασσίτερος, ὁ σίδηρος, ὁ χάλυψ εἰς παραγωγὴν τῶν πολυειδῶν τούτων ὀργάνων, ὁ λαμβάνων δὲ συγχρόνως ὑπ' ὄψει ὀπόσον τεραστίως ἀνεπτύχθη διὰ τούτων ἐμπόριον καὶ βιομηχανία, δὲν ἀμφιβάλλει περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων.¹

ΕΠΑΙΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Ἀνώνυμος ἐπαιτικὴ ἐταιρία ἔχουσα κεφάλαιον πολλῶν ἑκατομμυρίων. . . Μῦθος βεβαίως θὰ φανῆ εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὁ περὶ ὑπάρξεως τοιαύτης ἐταιρίας λόγος· καὶ ὅμως εἶνε ἀληθέστατον. Ἡ ἀστυνομία τῆς Βιέννης συνέλαβε κατ' αὐτὰς δύο ἀνθρώπους ὑπόπτους, οἵτινες ἐκ τῶν γενομένων ἀνακρίσεων ἀπεδείχθη ὅτι ἦσαν πράκτορες ἐταιρίας πρωτοφανοῦς καὶ ἀνεπίστου. Ἡ ἐταιρία αὕτη συνίσταται ἐκ μελῶν πεντηχόντα καὶ διοικεῖται ὑπὸ τριανδρίας ἐδρουσῆς νῦν ἐν Γερμανίᾳ, ἐργάζεται δὲ ὡς ἐξῆς· Ἐν τῇ ἔδρᾳ τῆς ἐταιρίας ὑπάρχει ἐργαστήριον ὅλον κιβδηλῶν σφραγίδων, χαρτοσήμων, συλλογῆ πλαστῶν διαβατηρίων καὶ πιστοποιητικῶν, συστατικῶν ἐπιστολῶν ὑπογεγραμμένων ὑπὸ γνωστῶν καὶ ἐπισήμων ἀνθρώπων, κτλ. κτλ. Ὑπάρχει δὲ πρὸς τούτοις πελώριος

πίναξ περιέχων τὰ ὀνόματα πάντων τῶν συνδραμόντων εἰς φιλανθρωπικούς σκοπούς κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη. Τῇ βοήθειά λοιπὸν πλαστῶν ἐγγράφων κακοηθέστατα παρακεχαραγμένων κηρύττουσι τὴν σύστασιν καὶ οἰκοδόμησιν ὀφθαλμοτροφείου, τὴν ἐπισκευὴν νοσοκομείου, τὴν ἀποκόμισιν τῶν ἐρειπίων πυρποληθέντος τινὸς χωρίου καὶ τὰ τοιαῦτα. Οἱ πράκτορες δὲ τῆς Ἑταιρίας ἔχοντες τὰ ἐγγράφα ταῦτα πάντα ἐν τάξει ἐπικεκρωμένα, ἀποστέλλονται εἰς διάφορα μέρη καὶ συλλέγουσι χρήματα, ἅτινα κατατίθενται ἐν τῷ ἐταιρικῷ ταμείῳ, ἐξ οὗ λαμβάνουσι οἱ πράκτορες πλὴν τῆς μερίδος αὐτῶν ὡς ἑταῖροι καὶ 30 % διὰ τὴν μεσιτείαν τῶν. Ἡ ἀστυνομία δραστηρίως ἐνεργήσασα, καὶ διὰ τῶν καταθέσεων ἑνὸς τῶν συλληφθέντων, κατώρθωσε νὰ συλλάβῃ τινὰ τῶν ἀξιοτίμων μελῶν ἐν Βρεσλαυίᾳ καὶ Φραγκοφούρτῃ, ἔνθα ὑπῆρχον ὑποκαταστήματα τῆς βδελυρᾶς ταύτης Ἑταιρίας.

*
* *

Ἡ στατιστικὴ ἀπέδειξεν ὅτι τὴν Γερμανίαν λυραίνεται στρατιὰ ὅλη ἐκ 200,000 ἐπαιτῶν εἰσπραττόντων κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 80 ἑκατομύρια φράγκων. Ἡ ἐπαιτεία εἶνε σχετικῶς ἐν ἑκ τῶν μᾶλλον προσοδοφόρων ἐπαγγελμάτων. Εἰς ἐπαίτης, συλληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας, ἔφερον εἰς τὸ βολάντιόν του περὶ τὰ 20 φράγκα, πρὶν τριημέρου μόνον ἐπαιτείας. Μ.

Διατὶ φαίνεται

ΤΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ ΚΥΑΝΟΥΝ ;

Τὸ φαινόμενον τοῦτο ἠρμηνεύθη πολυτρόπως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐπαρκῶς. Κατὰ τὸν Χέλμχολς, τὸ ἡλιακὸν φῶς ἀντανεκλάται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ μορίων τοῦ ἀέρος. Τὰ μόρια ταῦτα, ὄντα λίαν μικρά, ἀντανεκλάσι κατὰ προτίμησιν τὰ βραχύτατα τοῦ φωτὸς κύματα, δηλαδή τὰ κυανᾶ, ἀφίνουσι δὲ νὰ διέρχωνται δι' αὐτῶν τὰ μακρότερα κύματα, ἅτινα ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὸ πράσινον καὶ τὸ ἐρυθρὸν φῶς. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον ξύλον, ἐπιφερόμενον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος ἀκινήτου, ἀπομακρύνει τὰ λεπτότατα κυμάτια, ὅσα θὰ παρῆγε σταγῶν ὕδατος πίπτουσα ἐγγὺς αὐτοῦ· τὸ αὐτὸ δὲ ξύλον ἐν τοῖς μεγάλῳις κύμασι τοῦ ἁγανοῦς ὠκεανοῦ θὰ ὠθεῖτο πῆδε κάκεισε, ὀλίγον ἢ οὐδὲν ἐμποδίζον τῶν κυμάτων τὴν πρόοδον. Ἐτέραν θεωρίαν μᾶλλον πιθανὴν ἀνέπτυξεν ἐν τῇ «Φιλοσοφικῇ Ἀποθῆκῃ» τοῦ Λονδίνου ὁ Νίκολς. Κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Γιούγκ καὶ Χέλμχολς περὶ τῆς ἐντυπώσεως τῶν χρωμάτων, ὑπάρχουσι ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τρεῖς σειραὶ νευρικῶν ἄκρων· εἰς μίαν τούτων ἐπιδρῶσι κατ' ἐξοχὴν αἱ ἐρυθραὶ ἀκτίνες, εἰς τὴν ἑτέραν αἱ πράσιναι, εἰς δὲ τὴν τρίτην αἱ ἰοβαφεῖς. Ἡ τοῦ χρώματος ἐντύπωσις εἶνε ἀποτέλεσμα τῶν ἐντάσεων τῶν τριῶν τούτων

ἐπιενεργειῶν. Ἡ ἐπὶ τὰ νεῦρα ταῦτα ἐντύπωσις δὲν διατελεῖ εἰς εὐθείαν ἀναλογίαν πρὸς τὴν ἔντασιν τῆς ἀκτίνος, καθ' ὅσον τὰ διάφορα νευρικά ἄκρα ὑπόκεινται εἰς νόμους οὐχὶ τοῦς αὐτοῦς. Τὰ «ἰοβαφῆ» νεῦρα ὑπάρχουσι λίαν εὐαίσθητα ἀπέναντι ἀκτίνων σφῆδρα ἀσθενῶν· τὰ «πράσινα» τούναντιον καὶ τὰ «ἐρυθρά» νεῦρα καθ' ὅλου δὲν ἐνεργοῦσιν. Ὅσον αὐξάνεται τὸ φῶς κατὰ τὴν ἔντασιν, τοσοῦτον αὐξάνονται κατὰ τὴν ἐνέργειαν τὰ «ἐρυθρά» καὶ τὰ «πράσινα» νεῦρα, ἐν ᾧ τὰ «ἰοβαφῆ» ἀπανδῶσι καὶ θαμβοῦνται. Ἀπέναντι ἀκτίνων φαεινοτάτων καὶ ἀμαυρωτικῶν τὰ «ἐρυθρά» νεῦρα ὑπάρχουσιν εὐαίσθητότατα. Οὕτω δὴ ἐκ τῶν ἀπλῶν χρωμάτων, ὅσον αὐξάνεται ἡ λαμπρότης, τὸ ἐρυθρὸν καὶ τὸ πράσινον μεταποιοῦνται εἰς ξανθόν, τὸ δὲ κυανοῦν γίνεται λευκόν. Τὸ ἡμερήσιον φῶς, κατὰ τὰς συνήθεις ἐντάσεις, ἐπιδρᾷ ἐξ ἴσου εἰς τὰς τρεῖς σειράς τῶν νευρικῶν ἄκρων· ἡ δὲ τελικὴ ἐντύπωσις εἶνε ἡ λευκότης. Ἀλλὰ τὸ ἡμερήσιον φῶς εἶνε αὐτὸ τὸ ἡλιακὸν φῶς, ἐξασθενούμενον ὑπὸ διαφόρων διακεχυμένων ἀντανεκλάσεων. Αἱ εὐθεταὶ ἡλιακαὶ ἀκτίνες, ἐὰν τὰς ἀφῶμεν νὰ πέσωσιν ἐπὶ πράγματος ἄχρου, φαίνονται καὶ αὐταὶ λευκαί. Ἄλλ' ἐὰν πειραθῶμεν κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἀνεφελῶ ἡμέρας νὰ ἐνατενίσωμεν εἰς τοῦ ἡλίου τὸν δίσκον, ἔχομεν ἐντύπωσιν θαμβωτικωτάτου ξανθοῦ ἴτιο κιτρινοῦ. Κυρίως εἰπεῖν αἱ εὐθεταὶ ἀκτίνες δὲν διαφέρουσι κατὰ τὴν σύνθεσιν τοῦ διακεχυμένου ἡμερησίου φωτός· ἀλλ' αὐτὰ τὰ «ἰοβαφῆ» νεῦρα δὲν δύναται νὰ μεταδώσωσι τὴν ἐνέργειαν φωτὸς τοσοῦτον ἰσχυροῦ. Ἡ σελήνη, ἔχουσα φωτιστικὴν δύναμιν ἀσυγκρίτως μικροτέραν τοῦ ἡλίου, φαίνεται λαμπρὰ καὶ δὴ λαμπροτέρα τοῦ ἀνοικτοῦ στερεώματος. Μεταβαίνοντες ἀπὸ τῆς ἐντάσεως τῶν σεληνιακῶν ἀκτίνων εἰς τὰς προερχομένας ἐκ τινος ἀντιστοίχου μέρους τοῦ ἀνοικτοῦ στερεώματος, ποιῶμεν τὸ αὐτὸ μέγα βῆμα, ὡς ἀπὸ τῆς ἡλιακῆς λαμπρότητος εἰς τὴν σεληνιακὴν. Καθόλου, τὸ λευκὸν φῶς θὰ φανῇ μᾶλλον καὶ μᾶλλον κυανοῦν, ὅσον ἐλαττοῦται ἡ ἔντασις· οὗτος δὲ ὁ νόμος ἐφαρμόζεται ἐπὶ τὰ στερεώματα· ἐπειδὴ δὲ τὸ ὑπ' αὐτῶν ἀντανεκλώμενον φῶς ἀποβαίνει μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀδύνατον, θὰ αὐξήσῃ κατὰ τὴν κυανότητα, καὶ ἐὰν μὴ μεταβληθῇ κατὰ τὴν σύνθεσιν τὸ φῶς δι' ἧς πάσχει ἀντανεκλάσεως.

Γινώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάφρασις Γ. Ζωχιού.]

358.

Ἄλθῆς τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν δεῖγμα εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη, ὃ δὲ ταύτης ἀμοιρῶν ἐλαττωμάτων μετέχει· κρύπτει δὲ ταῦτα ἀπὸ